

3. Кузів І. В. Пріоритетні напрями інвестування заощаджень домашніх гос- подарств в Україні/ І. В. Кузів// Формування ринкових відносин в Україні. - 2007. - № 10 (77). - С. 68-72.

4. Янель Ю. А. Заощадження домогосподарств України та їх мотивація / Ю. А. Янель, К. О. Соломянова// Економіка, фінанси, право. - 2006. - № 6. - С. 9-13.

5. Офіційний сайт Державного комітету статистики України. - [Електронний ресурс]. - Режим доступу: www.ukrcensus.gov.ua

6. Юрій, С.І. Заощадження домогосподарств, їх класифікація, мотиви та чинники. - [Електронний ресурс]: навч. посібн./ С.І. Юрій, В.М. Федосов. - Режим доступу: podarstv_klasif

УДК 330.322.01:351.863 (477)

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ

Столярук Г. – ст. 4 курсу, гр. Фвн-41

Науковий керівник – к.е.н., доцент Мацедонська Н.В.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Світовий досвід свідчить, що країни не в змозі розвивати свою економіку без залучення та ефективного використання інвестицій. Інвестиції є основою матеріалізації економічної безпеки. Тому досягнення безпечного рівня економіки вимагає активізації інвестиційних процесів для створення потенціалу позитивних змін.

А. Сундук і Я. Юрін зазначають, що інвестиційна безпека визначається можливістю нагромадження ресурсів або капітальних вкладень. За належного його рівня підвищується капіталовіддача функціонування секторів економіки, зростають темпи розширеного відтворення і технологічного переозброєння економіки [1, с. 11].

В. І. Кириленко під інвестиційною безпекою розуміє такий рівень інвестування економіки, який забезпечував би її розширене відтворення, раціональну реструктуризацію та технологічне переозброєння. О. К. Малютін трактує інвестиційну безпеку через призму «інвестиційного клімату», який залежить від інвестиційного потенціалу та інвестиційних ризиків [1, с. 11].

Всі державні заходи щодо забезпечення інвестиційної безпеки національної економіки можна представити як соціально-правові, науково-технічні, фінансові, організаційні та контрольні. Цілі, методи та інструменти державного регулювання інвестиційної безпеки національної економіки представлені в таблиці 1[2].

Таблиця 1

Методи, цілі, форми і інструменти державного регулювання інвестиційної безпеки національної економіки [2]

Методи	Первинні цілі	Форма впливу	Інструменти впливу
Прямі (впливають безпосередньо на інвестиційну сферу) -	- стимулювання інвестиційної активності і зростання виробництва; - формування конкурентного середовища; -забезпечення виживання окремих секторів економіки; - забезпечення необхідної спрямованості розвитку окремих галузей економіки; - формування платоспроможного попиту; - підвищення зайнятості населення	- кредитування інвестиційних проектів; - субсидування інвестиційних проектів; - змішані державні інвестиційні проекти; - організація емісії цінних паперів; - пільгове надання державних капітальних ресурсів (земля, обладнання та тощо); - інвестиційні витрати бюджету	- адресні інвестиційні програми; - цільові інвестиційні програми; - проектне фінансування; - бюджетне кредитування; - концесійні угоди; - випуск і забезпечення державних цінних паперів; - державне замовлення; - придбання цінних паперів інвесторів
Непрямі (прямо не зачіпають інвестиційну сферу)	- забезпечення вектора розвитку окремих галузей і регіонів; - оновлення матеріально-технічної та технологічної бази; - протекціонізм; - поліпшення інвестиційного клімату; - стимулювання виробництва конкретних видів продукції	- податкова політика; - митна політика; - амортизаційна політика; - надання державних гарантій; - регулювання фінансового ринку та банківської сфери; - державні наукові дослідження і розробки	- зміна податкових ставок, бази оподаткування; - податкові пільги, канікули, відстрочки; - зміна митних режимів, пільги та відстрочки платежів з мита і зборів; - диференціація амортизаційних режимів за різними критеріями, прискорені механізми; - гарантії та співфінансування приватних інвестиційних проектів; - постійний моніторинг і коректування облікової ставки та резервів

До основних загроз інвестиційній безпеці відносять:

- недостатнє використання можливостей виходу українських компаній на міжнародні ринки капіталів;
- брак інвестиційної стратегії, що спричиняє відсутність раціональної оцінки інвестиційних ризиків;
- невідповідність інвестування економіки України потребам структурної перебудови;
- обмеженість доступу до фінансових ресурсів та відсутність ефективних механізмів трансформації заощаджень населення в інвестиції;
- монополізація іноземним капіталом стратегічних галузей економіки України через приватизацію стратегічних підприємств;
- регіональні та галузеві диспропорції у надходження інвестицій. Величезний тіньовий сектор

обмежує можливості держави щодо проведення ефективної інвестиційної політики, негативно впливає на політичний імідж країни, заважає розвитку легальної економіки та її ринковому реформуванню [3, с. 136].

Ефективне функціонування економіки країни, регіону неможливе без проведення постійного моніторингу економічного розвитку. Інвестиційна сфера є однією з найчутливіших складових економічного розвитку, яка здатна миттєво реагувати на дію зовнішніх та внутрішніх чинників впливу. Головним пріоритетом для інвесторів в першу чергу є безпека їхніх ресурсів. Процес забезпечення інвестиційної безпеки неможливий без систематичного проведення оцінювання стану інвестиційної безпеки як самими інвесторами, так і органами державної влади.

Література

1. Висоцька І. Б. Проблеми та шляхи забезпечення інвестиційної безпеки держави / І. Б. Висоцька, Н. В. Моравецька // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. серія економічна. - 2013. - Вип. 2. - С. 11-17
2. Кудрявцев В. М. Державне регулювання інвестиційної безпеки національної економіки [Електронний ресурс] / В.М. Кудрявцев // Ефективна економіка. – 2015. – №9. – Режим доступу: http://www.economy.nayka.com.ua/pdf/9_2015/38.pdf
3. Недашківський М. М. Інвестиційна безпека України в сучасних умовах / М. М. Недашківський, К. Ю. Подгорна // Збірник наукових праць Національного університету державної податкової служби України. – 2012. – № 1. – С. 134-137

УДК 336:330.567.28

ФІНАНСИ ДОМОГОСПОДАРСТВ У РИНКОВІЙ ЕКОНОМІЦІ

Столярук Г. – ст. 4 курсу, гр. Фвн-41

Науковий керівник – к.е.н., доцент Нагайчук В.В.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

У сучасній економіці однією з провідних сфер фінансової системи є фінанси домогосподарств. Домогосподарство є унікальним соціально-економічним явищем, що становить основу життєдіяльності будь-якого суспільства.

Поняття «домашнє господарство» увійшло до наукового вжитку досить недавно, це пов'язано із тим, що за часів командно-адміністративної економіки нівелювалася економічна роль даного суспільного інституту. Із розвитком ринкової економіки наукові кола усвідомили все значення домашніх господарств для забезпечення економічного та соціального розвитку суспільства та почали проводити дослідження даного суспільно-економічного явища. Це, зокрема, обумовлено тим, що роль фінансів домогосподарств у країнах з розвинутою ринковою економікою за рівнем їхнього інвестиційного потенціалу може бути порівняна із державними та корпоративними інвестиціями в реальний сектор економіки, а за деякими іншими оцінками – з обсягами валового внутрішнього продукту країни. Так, в Японії заощадження домашніх господарств за оцінками експертів становлять близько 245% валового внутрішнього продукту, у США – 300%, у Франції – 135% [1].

Фінанси домогосподарств виступають засобом створення і використання фінансових ресурсів для задоволення особистих потреб громадян. Джерелом фінансових ресурсів домогосподарств слугує заробітна плата, доходи від продажу власного

капіталу, доходи від реалізації продукції підсобних господарств, доходи від здачі майна в оренду, відсотки на грошовий капітал, доходи на вклади у цінні папери тощо.

Основна характеристика сектору домогосподарств в умовах ринкової економіки полягає в тому, що він є головним споживачем ринкових та неринкових продуктів і послуг, а також власником факторів виробництва (земля, праця, капітал, підприємницький хист). Він формує пропозицію робочої сили і попит на матеріальні блага та послуги, в обмін отримує дохід, одна частина якого споживається, а інша зберігається у формі заощаджень або може бути використана як інвестиції (рис. 1) [2].

Матеріальним вираженням фінансових відносин, у які домашні господарства вступають у процесі своєї економічної діяльності є доходи й витрати

До доходів належать [2]:

- оплата праці;
- доходи від підприємницької діяльності та самозайнятості;
- доходи від продажу продукції, майна;
- доходи від власності;
- вартість спожитої продукції від самозаготівель;
- грошова допомога від родичів, ін. осіб;
- пільги та субсидії безготівкові;
- вартість подарованого майна;
- заощадження, позики, повернені борги.